



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica**

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi  
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum  
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina  
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Provisiones Senectutis, Per Tres  
Partes Distributæ - In quibus raræ ac penenecessariæ Veritates, cum  
omnibus Christi fidelibus, tum potissimùm Gratiarum Cœlestium,  
lucrorumque æternorum avidibus, quâ theoreticè, quâ practicè  
proponuntur

**Druzbicki, Kaspar**

**Ingolstadii, 1732**

**VD18 90066391**

Provisio 11. Per profusam Charitatem ac miserationem super proximos,  
peccatores, justos & in Purgatorio existentes.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45462**

Ex his autem luculenter constat, quid hac in parte faciendum sit illi, qui per tot annorum vitæ suæ decades, tantis gratiis Dei abundavit, & eis non utique satis respondit hæctenus. Hoc utique restat, ut invocato Dei adiutorio, totum se ad hoc convertat, simulque aliquam rationem ineat, hoc est, talem ad acquisitionem perfectionis in Dei obsequio conatum assumat & adhibeat, per hoc, quod adhuc residuum habet vitæ ac temporis, ut præteritarum & præsentium gratiarum beneficentiarumque Dei, vastitatem capacitatemque exæquet.

Quod quidem etsi forsitan re ipsa minus præstabit, non parum tamen coram bono Domino suo faciet, si totum, quod in se est, exclusâ omni negligentia & cessatione, adhibito omni quo prævalet conatu & instantia faciet. Sed ad hoc ipsum præstandum, exuere omnem præteritum in consideratiùs, & negligentius, inordinatiùsque vivendi modum, induere autem & exercere ordinatum, accuratum, præmeditatum, sollicitum & fatigari cessareque nescium oportet. Exstimulante ad id semper semperque, tum brevitate remanentis adhuc ad laborandum vitæ, tum obligationis & debitorum jam explicatâ immani & immensâ mole atque magnitudine.

## PROVISIO XI.

*Per profusam Charitatem ac Miserationem  
super proximos, peccatores, justos, & in  
Purgatorio existentes.*

CONsidera inter innumera charitatis Proximi bona atque officia, hoc etiam esse, quòd

D 4

fit

fit compendiosissima, fructuosissima, facillima & inexcusabiliter irrefragabiliterque & omnino necessaria ratio, nostrarum omnium sive cum Deo transactionum, sive in via virtutis perfectionisque promotionum. Usque adeo ut Deus videatur magis & appetere & exigere & aestimare & remunerari charitatem nostram erga proximos, quam erga ipsam se Nihil attinet istud hoc loco fufius probare. Satis indicant hoc, illa Apo-

Rom. 3. 8.

stoli verba. *Qui diligit proximum, legem implevit.*

1. Petr. 4. 8.

Et illa: *Nemini quidquam debeatis, nisi ut invicem diligatis.*

Rom. 13. 8.

*Alter alterius onera portate, & sic adimplebitis* (quasi diceret superimplebitis) *legem*

Gal. 6. 2.

*Christi.* Neque aliud dixit Dominus ipse noster, quando proximi dilectionem vocavit *mandatum suum.* *Mandatum novum.* unicum discipulatus sui signum. His ad acuendam famem desideriumque charitatis proximi adductis & confideratis.

Joan. 15. 12.

Confidera classes proximorum ad quos charitas Christiana extendi debeat quam maxime. Sunt autem tres. Una peccatorum seu in statu peccati degentium, sive fidelium sive etiam infidelium quorumcunque: Horum cum sit extremè deplorandus status, quippe qui quantum ex ipsis sunt victimæ atque holocausta æternæ damnationis. in omni sincere Deum & proximum diligente homine, maximus debet esse Amor, & quoad fieri potest efficacissimus atque laboriosissimus, ut ab infelici peccatorum suorum emancipentur Tyrannide. Ad quod præstandu, cum innumera possint, quin & sæpe propter statuum nostrorum obligationem seu

con-

conditionem, debeant esse industriæ. quibus hic exponendis locus non est, & peti possunt satis ex cujusque conditione vivendi: universalem hanc industriam afferre sufficiat, conandum esse unicuique in dilectione proximorum, statui peccati implicitorum, excellere volenti, ut omnem vitam suam cum omnibus actionibus & passionibus suis, offerat Deo in auxilium spirituale & efficax huiusmodi proximorum, secundum Divinum beneplacitum; ita ut omnis actio, omnisque passio, ex intentione applicationeque liberæ voluntatis nostræ, fiat ante Deum (propter Deum, unitim ad Jesu Christi merita) & oratio atque postulatio, & sacrificium & exolutio & vadimonium pro peccatoribus, proque ipsorum peccatis omnibus & singulis. Involvens in hanc intentionem atque applicationem, non suas tantummodo proprias personalesque actiones & perpeffiones, sed etiam totius universi, creaturarumque omnium & singularum, omnes pariter & singulas, atque mutationes sibi appropriatas modo inferiùs explicando. Quo fiet, quantum quidem ex charitate nostra ejusdemque intensione ac extensione, ut tam nos, quàm omnes creaturæ reliquæ, exundent charitate supra peccatores, & faciant veluti universalem perpetuumque planctum super eos coram Deo, protegantque illos ab ira Divina ipsis debita & parata, & postulent eis à Bono Deo, gratias congruas, opportunas, efficaces, ac etiam finales, ad pœnitentiam condignam requisitas, juxta Divinum placitum. Quod Divino cordi, impensissimè salutem & conversionem fructusque pœnitentiæ dignos semper desideranti atque

expectanti, auxiliaque ad id pronissimo affectu offerenti, non potest non esse gratissimum: totique curiæ cælesti, ac imprimis Domino nostro Jesu Christo, peccatorum omnium sumptuosissimo Redemptori, ejusdemque Pretiosissimæ Parenti, peccatorum unico refugio, jucundissimum & exoptatissimum acceptissimumque: ac demum unicuique taliter apud Deum pro peccatoribus peccatisque satagenti, coram DEO fructuosissimum, & tam in hac, quam in altera vita maximè meritorium: priorumque peccatorum omnium (quæ etiam istiusmodi pro aliis peccatoribus eorumque peccatis charitativæ applicationi adjungere fas, imò opus erit) expurgationi efficacissimum. Quandoquidem

*1. Petr. 4. 8. charitas operit multitudinem peccatorum.*

Altera proximorum blasfis in quos se nostra charitas extendere debet. Est justorum omnium viatorum, incipientium, Proficientium, Perfectorum; Quorum omnium cum status sit Deo gratissimus, & in eorum unoquoque Sanguis Christi fructum suum desiderabilem habeat: quisquis pro suo posse adlaboraverit, ut hi omnes proximi in suo quisque statu ad meliora & perfectiora proficiant proficiendique studio & conatu, semper amplius, & amplius, vigeant, ad idque auxiliis Divinis quam copiosissimis cumulentur, iisdem illi promptissimè & efficacissimè obediendo, ad ampliora Dei & auxilia & dona, & præmia invalescant, inque bono & optimo ac Deo gratissimo statu permaneant: quisquis inquam in hoc pro suæ charitatis posse adlaboraverit, is utique pergratam Deo, & Christo, & universo cælo, rem præstabit. is de

omni-

omnibus justis, quàm optime merebitur. is in suam propriam perfectionem (nempè charitatem) optimum se diligentissimumque exhibebit. is denique innumeris semetipsum tam Gratiæ, quàm Gloriæ meritis locupletabit: siquidem indubitatè, *particeps omnium timentium Deum, & Psal. 118. 63. custodientium mandata ejus erit.*

Ad hoc autem præstandum, illa eadem industria, quæ supra est, cum de charitate super proximos peccatores ageretur, explicata, per commodè subserviet, si nimirum quis charitatem suam ad omnes similiter justos extenderit, eorumque, & justitiæ, seu gratiæ statum, & omnes singulasque quibus Deo ipsi Justis placent actiones, passiones, & virtutes, amaverit ut Dei dona, Deo placita, ex Christi meritis desumpta, iisque ornata & vegetata, eademque durare, proficere, augeri, perseverare, consummari coronarique omni æterno præmio desideraverit, petierit, gratulatus fuerit, & omni charitati suæ industriâ, intensiōe, extensiōe, intentione seu applicatione juxta Dei placitum, necnon unitim ad Christi merita elaboraverit. impendendo in eum effectum atque finem, omnes & singulas suas tam personales, quam ex omnibus reliquis existentibus & possibilibus creaturis, in se derivatas appropriatasque sibi actiones & passiones.

Tertia classis proximorum super quos charitas nostra sese profundere atque extendere debet. Est Animarum in Purgatorio degentium & inibi justas Divinæ Justitiæ rigori pœnas dependentium. Imperfecta esset atque plurimum manca charitas nostra: si in hac solum vita perdurans, ad  
pro-

I. Cor. 13. 3.

proximorum illorum in purgatorii pœnis habitantium auxilium solatiumque sese non desponderet; neque extenderet. Quomodo staret illud charitati datum ab Apostolo elogium. *Charitas nunquam excidit?* Quomodo charitas vitæ, continuato tractu, in charitatem Patriæ transire solet aut posset, si se usque ad indigentiam proximorum in altera vita, quasi in intermedio ad Patriam cursu, non porrigeret? Itané proximi illi, desinerent esse proximi nostri: extorres ab auxilio, cura, dilectione nostra? Et quomodo charitas nostra pertingeret ad Deum, quæ proximos illos nostros in medio itineris cursûsque nostri positos, ad Deum, vel non posset, vel non vellet attingere, aut amplecti? quomodo charitas nostra Deum diligeret, seu quod idem est, ac optimè Deo ejusque Gloriæ vellet, quæ creaturas illas in purgatorio detentas, & à Dei conspectu fruitioneque, hoc est à Supremo, ultimato, Deique gloriæ gratissimo, laudandi & exaltandi & diligendi genere ac modo impeditas, ab hoc ipso impedimento expedire non posset, aut si posset, tamen pro posse non curaret? Absit hoc à charitatis indole: nunquam illa excidere, nunquam cessare, nunquam interrumpi amat. Ejus vestis tanta est semper, ut omnem latitudinem, altitudinem, sublimitatem, profunditatem, multitudinem, durationem comprehendat, quin & excedat, si quid esset, quo procedere fas illi esset; Extendat ergo sese ad illos quoque miserimos, inque miseris desolatissimos, soli rigorosæ justitiæ Divinæ derelictos proximos nostros. quibus ea sola portio Divinæ miserationis est residua, quod nostræ charitatis suffragiis adjuvari, calamitatibusque purgantibus eripi, ac

calo

cælo inferi possint. Quod quantâ charitatis nostræ liberalitate præstari possit, subjectum paradigma docebit quod tamen viribus voluntatis charitatisque suæ accommodare & attemperare cui libet licebit. Igitur anima quæpiam, poterit se tributariam facere animabus purgatorii propter Deum, & Deo vicissim propter animas, huiusmodi tributo.

Dignissima Trinitas unus Deus meus: puro Tui Amore, ut Tu exalteris quantum per me potes, debes, scis, & vis & das, quantum etiam ex Te dignus es; ut Jesu Christo merita sua compensentur: ut Pretiosissima Parens Maria, & Tota quater sancta quaternitas exhilaretur: ut Animabus Tibi dilectis, sed nec dum purgatis Tuoque Beato conspectu nec dum dignis, bene sit: ut earum Sancti Angeli Custodes, cæterique Patroni Sancti fructu curarum suarum, citò & finaliter gaudeant.

Ego N. totius residuæ mortalis vitæ meæ operationibus atque passionibus quibuscunque Animas illas juvare cupiens & statuens; omnes & singulas actiones & passiones meas, usque ad mortem, ipsumque etiam mortis opus, Tuæ Divinæ Majestati offero, applico & dono, & voveo, in omni earum applicabilitate, quâ pro illis applicari illisque prodesse possunt. Exceptum solum iis, quæ quia aliis ob alienam potestatem debeo, non est mei arbitrii Animabus illis donare: quam tamen ipsam exceptionem pro iisdem in auxilium offero, secundum gustum tuum Domine DEUS meus. Nullum omnino fructum omnium operationum perpeffionumque mearum mihi reservans,

vans,



vans, quicumque aliquo modo Animabus prodesse possit coram Te.

2. Præter hoc Domine eodem affectu & voto, promitto ac permitto tibi, illa omnia quæcunque post meam mortem pro me quomodocunque futura sunt suffragia in subsidium animæ meæ (quantum hoc à me fieri congruè tuæ voluntati potest) pro iisdem Animabus Purgatorii, juxta gustum tuum.

3. Insuper & hoc, quod ego ipse post meam mortem, miserante Te, justè passurus sum in Purgatorio, totum propter Te, nunc acceptans, & quoad licèt mihi meritorium satisfactoriumve faciens, quantum possum, & quatenus prodesse Animabus Purgatorii hoc etiam nunc potest, aut tunc forsitan poterit, iisdem Animabus, jam nunc dono atque applico.

4. Insuper offero Tibi Deo meo, omnes totius Ecclesiæ tuæ Sanctæ, omniumque Tibi gratiarum satisfactiones, quin etiam omnes omnium creaturarum actiones atque passionis, mihi quoquo modo nunc jam appropriatas, & communicatas, & Animabus juxta Sapientiam tuam prodesse idoneas, & nunc jam per me ad hoc applicatas. Meas item satisfactiones, nec non creaturarum omnium mutationes, toti Sanctæ Ecclesiæ ab ejus origine, ad usque mundi finem duratura impersonatas: uniendo omnes tam has quàm illas quascunque Domini nostri Jesu Christi omniumque Electorum meritis, juxta gustum Tuum, Animarumque illarum indigentiam.

5. Insuper Domine Tibi offero, promitto, permittoque in subsidium Animarum Purgatorii, totum quodcunque satisfactoriè offertur, & fit, &

fiet  
uni  
ve à  
sive  
cur  
circ  
hoc  
Chr  
gust  
nor

Purg  
in v  
sive  
scien  
tunc  
nis e  
tion  
que  
furu  
end  
ritis  
ad  
Tua  
ex d  
ego  
talit  
in A  
dent  
mea  
Jesu  
lequ  
do,  
fiet

fiet unquam à quocunque & ubicunque sive in univēsa Ecclesia, sive in tota nostra Societate, sive à quacunque confraternitate, qui ego participo, sive à quacunque particulari persona, sive in quacunque alia Tibi Domino meo nota placitaque circumstantia pro me vivente uniendo totum hoc, quantum ex me Sanguini meritisque JESU Christi omniumque Electorum Tuorum, juxta gustum & ad gustum placitumque tuum, & Honorem omni Maximo Majorem.

6. Insuper Domine offero Tibi in Animarum Purgatorii subsidium, totum hoc, quod ego tam in vita mea præsenti, quàm post mortem meam, sive in ipso me, sive in quocunque mei, sciens, nesciens, volens, nolens; jam tamen ex nunc pro tunc totaliter volens ac libens, sive in anima & bonis ejus, sive in corpore, sive in fama, commendatione, memoriavé mea, sive denique in quacunque alia re, concernente & attingente me perpeffurus sum, usque ad extremi Judicii diem. Uniendo jam nunc omnem illam perpeffionem meritis & passionibus Domini nostri JESU Christi, ad fructum animarum illarum ampliolem, ad Tuam vero gloriam omni Maximâ Majorem.

Insuper Domine, omnem si quem apud Te ex dono Tuo & ex Christi merito pauperculus ego habeo satisfactionum Thesaurum: Tibi totaliter offero, atque permitto, ut eum dispenses in Animas Purgatorii, usque ad exinanitionem & denudationem mei, quoad omnes satisfactiones meas, meritis, satisfactionibusque Domini mei JESU Christi unitas; Solas mihi satisfactiones, solaque Domini mei JESU Christi merita reservando, sine quibus Tibi gratus esse salutemque æternam

nam

nam consequi, neque valeo, neque volo, quæque adeò infinitæ efficacitatis sunt, ut earum virtus & valor, nullis ad alios applicationibus, ab ipsis applicantibus, (modo aliunde etiam capaces sint) avocari possint. Reservans etiam mihi satisfactiones & intercessiones, omnium Electorum Dei, tanquam fratrum meorum, specialissimè autem Pretiosissimæ Parentis ac Virginis Mariæ, tanquam Hæreditatis meæ.

Hæc porro omnia superius insinuata, & à me Tuæ DEUS meus majestati in suffragium Animarum Purgatorii oblata: oblata esse volo, absque ullo meo (quatenus meo) præmio, mihi inde apud te secuturo, sed in Animas easdem satisfactoriè redundaturo. præmii loco, illud solum cupiens à Te, ut Tu in Tuis, & à Tuis creaturis amplius & amplius glorificeris: ut quàm plurimis Ecclesiæ Tuæ filiis, gratiam & spiritum, efficaciter tenerum, compassionem, studiosum, liberalem, constantem, erga animas purgatorii juvandas, unâ mecum largiaris: utque per meam hanc, quam ex dono tuo concepi voluntatem, & depauperationem, Tuæ quidem gloriæ, animarum Beatitudini, aliquid, sive plenitudinis, sive saltem accelerationis accrescat.

Id ita totum Tuæ Divinæ voluntati, charitati, Majestati ac Dignitati voveo, promitto, juro, & dono, Sanguinisque JESU Christi Domini nostri, omniumque Electorum meritis, configno. Nunquam ut scienter prudenterque ac deliberatè, quantum ad me, sim retractaturus, neque in toto, neque in parte, usque ad Mortem. Ad quam usque esse volo, & ero servus, operarius, man-

cipitur

cipium, Tuum propter animas illas, Animarum  
verò propter Te.

Tibi Deo meo omnis & semper major Glo-  
riam in sæcula sæculorum. Et Fidelium Animæ  
per misericordiam Tuam, requiescant in pace.  
Amen.

Ethæc de profusione charitatis & miseratio-  
nis super proximos, deque Provisione per eam  
dixisse sufficiat. quod ad omnes quidem fideles  
spectat, præcipuè tamen incumbit iis, quorum  
vita in proximo finem habet: his enim quàm  
maximè ipsa brevitæ vitæ residua incumbere fa-  
cit, illud monitum Apostoli. *Animas vestras  
castificantes in Obedientia charitatis, in fraternitatis  
amore, simplici ex corde invicem diligite atten-  
tius,*



# PROVISIONUM SENECTUTIS

## PARS SECUNDA.

**A** Dductis aliquibus Provisionibus Senectutis  
speculativis, etsi nihilominus exhortativis  
ad fervens instansque studium perfectionis in  
obsequio Divino. in hac altera parte Provisiones  
præcticas tradere aggredimur. Præctices nempe,  
quibus præteritæ vitæ omnia delicta, quantum

V. P. Druzb. Op. VII.

E

ad